

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht postanowieniem z dnia 3 sierpnia 2004 r., w postępowaniu: Ergün Torun przeciwko Stadt Augsburg, interwenienci: 1) Vertreter des Bundesinteresses beim Bundesverwaltungsgericht, 2) Landesantweltschaft Bayern

(Sprawa C-502/04)

(2005/C 31/28)

(Język postępowania: niemiecki)

W dniu 7 grudnia 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, postanowieniem Bundesverwaltungsgericht z dnia 3 sierpnia 2004 r., w sprawie w postępowaniu: Ergün Torun przeciwko Stadt Augsburg.

Bundesverwaltungsgericht zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1) Czy dorosłe dziecko pracownika tureckiego zatrudnionego legalnie w Republice Federalnej Niemiec od ponad 3 lat, które ukończyło z sukcesem naukę zawodu mechanika w przemyśle i otrzymało dyplom technika, traci prawo pobytu oraz wiążące się z nim prawo przyjęcia dowolnej oferty pracy wynikające z art. 7 zd. drugie decyzji 1/80 Rady Stowarzyszenia – z wyjątkiem przypadków przewidzianych w art. 14 decyzji 1/80 – gdy opuszcza terytorium przyjmującego Państwa Członkowskiego na dość długi okres bez uzasadnionego powodu, nawet jeżeli

a) wspomniane dorosłe dziecko odbyło karę 3 lat pozbawienia wolności za kradzież z bronią w ręku i przestępstwa związane z handlem środkami odurzającymi, której wykonania następnie nie zawieszono i którą, wzięwszy pod uwagę okres tymczasowego aresztowania, odbył w całości?

b) wykonywało ono legalnie pracę zarobkową w Republice Federalnej Niemiec i nabyło w związku z tym osobiście prawo pobytu wynikające z prawa do pracy na podstawie art. 6 ust. 1 drugie i trzecie tiret decyzji 1/80, które następnie utraciło?

Czy utraciło ono to prawo z tego powodu, że

aa) zostało zwolnione z ostatniego miejsca pracy bez wypowiedzenia ze względu na uzależnienie od środków odurzających?

bb) zostało skazane na karę 3 lat pozbawienia wolności za kradzież z bronią w ręku i przestępstwa związane z handlem środkami odurzającymi, której wykonania nie zawieszono nawet po jej orzeczeniu i którą musiało odbyć, wzięwszy pod uwagę okres

tymczasowego aresztowania, w całości i że było wyłączone z rynku pracy przez cały okres trwania tej kary, a znalazło zatrudnienie w przedsiębiorstwie zatrudniającym na czas określony około miesiąca po opuszczeniu zakładu karnego, w sytuacji, gdy nie miało już wtedy prawa pobytu w Republice Federalnej Niemiec.

2) W razie odpowiedzi twierdzącej na pierwsze pytanie: czy obywatel turecki traci prawo do pracy wynikające z art. 6 ust. 1 drugie i trzecie tiret decyzji 1/80 w sytuacji opisanej w pytaniu pierwszym, lit. b)?

Skarga wniesiona dnia 8 grudnia 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

(Sprawa C-505/04)

(2005/C 31/29)

(Język postępowania: angielski)

W dniu 8 grudnia 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Hansa Støvlbæka, działającego w charakterze pełnomocnika, z adresem do doręczeń w Luksemburgu przeciwko Zjednoczonemu Królestwu.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

— stwierdzenie, że nie przyjmując lub w każdym razie nie informując Komisji o przyjęciu przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/19/WE z dnia 14 maja 2001 r. zmieniającej dyrektywy Rady 89/48/EWG i 92/51/EWG w sprawie ogólnego systemu uznawania kwalifikacji zawodowych oraz dyrektywy Rady 77/452/EWG, 77/453/EWG, 78/686/EWG, 78/687/EWG, 78/1026/EWG, 78/1027/EWG, 80/154/EWG, 80/155/EWG, 85/384/EWG, 85/432/EWG, 85/433/EWG i 93/16/EWG dotyczące zawodów pielęgniarstwa ogólnej, lekarza dentysty, lekarza weterynarii, położnej, architekta, farmaceuty i lekarza (!) w odniesieniu do Gibraltaru, Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy art. 16 wspomnianej dyrektywy;

— obciążenie Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej kosztami postępowania.